

R. Kárpáti Péter: Élet az élet után

R. Kárpáti Péter ugyan sosem élt át halálközeli élményt, mégis ezt a témát választotta két könyvéhez. Ismert emberek mondják el véleményüket arról, van-e valami az élet után. A teljesség igénye nélkül álljon itt néhány név: Molnár Piroska színművész, Vágó István televíziós személyiség, Jókai Anna író, Réz András esztéta, Dr. Vekerdy Tamás pszichológus, Benkő László zenész, Dr. Papp Lajos szívsebész.

Az első kötet elején arra a kérdésre, hogy „Van-e élet a halál után” három oszlopba rendezve találunk lehetséges válaszokat, magyarázatokat arra, hogy „NINCS”, hogy „LEHET” ill. hogy „VAN”. Mindenki maga döntheti el, hogy hozzá melyik válasz áll a legközelebb.

Érdekes adat, hogy a klinikai halál állapotából visszatértek 30 %-a számol be halálközeli élményről (testből való kilépés, alagútélmény, csodálatos helyek, mindent megértés élménye, életfilm lepergése, fénylénnyel, elhunyt rokonokkal, barátokkal való találkozás, boldogság, nyugalom, szeretet érzések).

Azok közül, akik visszatértek és a fentieket megtapasztalták, nagyon sokan változtattak utána az életükön.

Azt se feledjük, hogy a klinikai halál állapotából visszatértek 70 %-a nem számol be ilyesmiről (ami nem jelenti azt, hogy közülük senki sem élt át hasonlót).

Réz András azt mondja: „Ezeket az élményeket csak egyféle módon tudom szemlélni: vannak, de semmit sem bizonyítanak. Sem azt, hogy van az életen kívül egy másik világ, létezés, sem azt, hogy nincs.”

A két kötetben érvek és ellenérvek olvashatók.

Nem könnyű elfogadni, hogy élünk és aztán meghalunk. Vágó István azt mondja, hogy az egyistenhívők zömmel azt gondolják, hogy az Úr elé kerülnek, és Ő majd elirányítja őket a Mennybe vagy a Pokolba. „Megmondom őszintén, hogy én a vallásos embereket ebből a szempontból nagyon irigylem, mert őket ez a tudat megnyugtatja, az ateistákat pedig nem. Az ateistákat jobban foglalkoztatja, mi lesz akkor, amikor én már nem vagyok.”

Nem tudom, megváltozik-e majd valakinek az addigi hite a könyvek elolvasása után erről a kérdésről. Mindenkinek van véleménye, de biztosan senki sem tud. Az sem, aki hisz a túlvilágban és az sem, aki nem. De mindenki meghal egyszer, akkor majd fény derül az utolsó nagy titokra.

Addig pedig lehet az érveket ütköztetni. Ez a két könyv tökéletesen alkalmas erre. Az én véleményem sem változott, de érdekes volt olvasni, mások miért hisznek, vagy nem hisznek benne.

Ami viszont számomra nagyon zavaró volt, az a sok ismétlés. Egy-egy fejezet elején részletek olvashatók a későbbi beszélgetésekből, tehát vannak olyan mondatok, amelyeket kétszer olvas el az ember, de van, amivel többször is találkozunk (pl. Papp Lajos születésének körülményeivel).

Repetitio est mater studiorum, én mégis úgy gondolom, hogy ha valami érdekel, akkor elsőre is megjegyzem.

Vajda János Emléksorok c. verse szerepel a könyvben, de illő befejezése is a könyvajánlónak:

„Elmúlni ily pillangó lét után!

Eltűnni és nem tudni, hogy hova?

Megsemmisülni, mindörökre tán;

Nem látni többé a napot soha!

Ember, mulandó, koldus vagy király,

Emeld föl és hordd magasan fejed!

Hős vagy, fenséges, mind, ki a halál

Gondolatát agyadban viseled!”